

LEBRIS

We know
books

Ovidiu E. Moț
Apendicele lui Kempis

LETRAS
Promovăm autorii români

Prolog.....	5
I. Scafandru la o cafea.....	11
II. O iubire necunoscută.....	24
II.1. Ispita.....	24
II.2. Părăsirea.....	31
III. Gloria inspectorului de resurse umane.....	36
IV. Apendicita.....	55
IV. 1. Singurătatea și televizorul.....	55
IV. 2. Masa rotundă.....	60
V. Zero.....	78
VI. Spionul orb.....	93
Epilog.....	100

Prolog

Era exact în anul de grație pe care îl cunoaștem. De-a dreptul, pe după vișini, ori convinși că l-am uitat. De la Hrist mai puțin, de la Creație mai mult.

Măcar că omul în zori recita crezul din Ecclesiast, își făcea vânt în faceri și desfaceri, cu nădejdea că i-au răsărit vremuri noi. La amiază se știa cu punga goală. Vânduse, amanetase ori rătăcise nădejdea. La sfințit de soare se închina și rostea de trei ori: „Scoate, drace, ce-ai furat!”. Și se înmormânta în trupul lui trădător, care se înmormânta în somn trădător, care-l trăda cu visarea. În zori, nu avea ochi pentru zânele care dănțuiau deasupra apelor, numai în folosul nunții. Le vedea la amiază când se simțea de un sânge cu ele. Nuntaș, trecător, istovit. Ziua se făcea an, anul vreme și vremea ziuă. Din apus în apus. Că orice treabă întregă începe cu un soi de odihnă. Visul duhului care se poartă pe deasupra apelor. Conceperea pruncului, în care nu face trebuință candela minții. Viața pruncului în pântec. Se sfârșește cu jertfa care deschide poarta din vis în vis. De aceea nu m-am înduplecat să cioplesc chip anului.

Sucit, anume să nu mă găsesc cu lipsă la sacul deșertăciunilor, îl arăt. Era anul ca un zugrav ascuns în pivniță. Zugrăvea, că asta-i era năravul. Își purta zilele din zugrăvelile pe care le făcea sub soare. Dar zugrăveala din pivniță era de alt soi. Acolo își ridica și scobora portretul. Cădea ca musca în dulceață înaintea lui, că ochiul se ucenicise în ale întunericului. Apoi îl vedea netrebnic, mormânt văruiț, jefuit

de mort. Și iar cădea în dulcețată. Tabloul acela, veșnic neterminat, veșnic început, nu era de vânzare. Credea, încovoiat de rușine. Dar în adâncuri ascundea alt crez. Îl putea da la schimb pe indulgența cea deplină sau nu atârna nici cât un obol. Mai rău. Că îl făcea vrednic de rug, arătându-l eretic și străin. Pentru că, în căderea valului, călirea pe rug îi părea lucru rău. Se arăta anul când floarea făinii, când pleavă. Scârnă și cenușă. Vânturat bine, abia dacă atârna cât o zi.

Pe drumul însemnat de căruțe, umblat de negustori, ostași, vagabonzi, se legănau doi bărbieri. Barbă stufoasă, ușor argintată, pieptănată de patru ori pe zi, avea numai unul dintre ei. Celălalt, spân de felul lui, se mulțumea să-și perie haina. Plecaseră din același oraș. Dar regretul nu le mânjea straietele. Îl țineau ascuns, la loc mai de cinste. Cândva, fuseseră, în orașul cu pricina, cei mai cunoscuți din breasla lor. Pentru că starostele se mulțumea să le ajusteze din vreme în vreme punga, fără a aduce jertfe pe altarul altor deșertăciuni. Și să păzească drepturile breslei. În oraș, cu tot cu staroste, breasla număra trei bărbieri bătuți pe muchie. La stat nu erau înalți, dar faima lor se pricepuse să zgâlțâie pacea chirurgilor universitari. Încât unii se călugăriseră, alții se făcuseră comedianți. Călugării stârnind râsul, iar comedianții fiind urmăriți cu frică mare de spectatori. După reprezentații, mulți cădeau la dambla, vânzând tot ce aveau, dăruind banii bogaților și urmându-i. Dar cei mai mulți au rămas, scrâșnind din dinți, la locul lor. Luptând cu îndoiala aprigă și cerșind recunoaștere de la orice student.

Bărbierii aveau leac pentru orice, numai învierea o lăseseră pe seama lui Hrist. Anume ca să nu tulbure orașul. Că moartea ținea totul în mișcare și nu s-ar fi păgubit numai preoții și cioclii. Ea năștea averi pentru negustori, îi ținea în viață pe

meșteșugari. Zarafii, negustorii de bani, tot datorită morții erau vii. Închipuind vene, prin care să umble sănătos sângele orașului. Aveau bărbierii o meteahnă, care-i făcea pe mulți să se gândească de șapte ori, apoi iar de șapte și de șapte ori câte șapte, până să le calce pragul. Sau să-i cheme. Că sănătatea care o primeau de la dâșii era întâi plătită cu suferință, apoi răsplătită cu bani. Se socoteau oamenii. Multora le picase cu tronc trupul și nu îndrăzneau să strice lutul pe care îl modelase Domnul. Într-un fel te duci la înmormântarea unuia întreg, în altul la un schilod! De cel neîntreg se țineau scai dracul, moartea și deochiul. Ceva tot trebuia să le taie! Barbă, buboi, mână, picior, ce găseau cu cale! Se văitau degeaba, că și bărbierii le aveau pe ale lor. Bunăoară, erau plini de bătături. Se călcau unul pe altul, furându-și clientela. Dar nu o socoteau furt, fiind clientela dar de la Dumnezeu. Nu intrau în amănunte. Făceau abstracție de intermediari.

Au primit în aceeași vreme, poate cu același curier, înștiințare. Să se înfățișeze la Universitatea cea Mare. Și același gând i-a ispitit. Să se arate acolo, după ce s-ar arăta mai întâi la universitățile cele mici. Unul a ieșit pe poarta de răsărit, altul pe poarta de apus. Dar n-au plecat precum cerșetorii. Întâi și-au pus afacerea în ordine. Au întocmit zapise și diate. Au ținut drumul drept, chiar dacă-i momea dracul cu îndoiala. Că a fost chemarea vis, nălucire din dorul măririi. Poate chiar celălalt bărbier întocmise capcana. Poate starostele, pentru amândoi, fiind sătul să le sufere banii mânjiți de glorie. Era un drac liber-cugetător. Amintea, cu argumente solide, că însuși dracul i-a momit. Se dădea însuși dracului că-i așa, alt jurământ neștiind. Vorbea în pustie.

S-au întâlnit bărbierii pe drumul dinspre miazănoapte. Le era scris să fie împreună sau ceva picase la montaj.

Bănuiau un soi de cenzură. Prudenți, au mers vreme lungă, unul pe dreapta drumului, altul pe stânga. Furând unul altuia clienții, după obicei. Chiar vânzând unul altuia bunurile. Mare e Dumnezeu, din ce dă nu sărăcește! În urmă, când au început să ducă lipsă de clienți și de bunuri, s-au tras mai aproape, mergând chiar prin inima drumului. De ochii lumii se țineau tari și nu cerșeau. Ispiteau pe unul și pe altul. Ba că are ochi cu pai putred, ba că-i pute un furuncul. O mână, un picior. Mai puneau o lipitoare, mai luau un ban.

La o răscruce au întâlnit un călugăr. Nu-l puteau ocoli, nu-l puteau tăia. Aceștia, de regulă, plăteau cu indulgențe. Acțiuni care numai pentru ei aveau curs. Nu se puteau vinde la mâna a doua, nu se puteau dona. Erau legate de-a pururi de numele cumpărătorului. Amintindu-i de păcat. Naivii cădeau în capcană, până și înțelepții aveau zile proaste, în care cumpărau indulgențe. Călugărul, măcar că după rasă se arăta din ordinul mușilor, i-a cunoscut de bărbieri și le-a cerut să vină, când ar avea vreme, la o mănăstire, aproape. Că acolo un frate, Thomas, suferea durere mare, de la un drac ascuns mai la vale de pântec. Dar era tare peste dracul acela pielea și nu se temea de rugăciune și tămâiere. Ei n-au întreat cine anume nu se temea de tămâiere. Dacă s-a văzut călugărul fără împiedicare la vorbă, le-a mai spus așa:

—Mănăstirea își închide porțile la asfințitul soarelui și le deschide la răsărit. Deschise rămân porțile la sărbători. Ca să ajungeți la vreme, ar trebui să apucați drumul din dreapta! Dar grabă nu este! Fratele e obișnuit cu suferința, dracul cu fratele, pielea cu dracul. Tămâia și rugăciunea iar nu știu ce-i graba! Dar frații sunt căzuți la îndoială. Le-ar prinde bine o lecție de anatomie. Pe pipăite. Că aceștia sunt ucenici.

Îi zic Thomas la sărbători. Și în lungul postului, când se împiedică în gând de dânsul, Ioannes.

Apoi s-a făcut nevăzut. Cum este canonul acestor călugări. Care, muți fiind, vorbesc. Nevăzuți, se arată. Bărbierii nu s-au pierdut cu firea. Au presupus o inflamare a apendicelui. Simptomele băteau într-acolo. Sigur, mai existau variante, dar ei lucrau cu materialul clientului. Din vorbă nu tăiaseră nimănui nimic. Să taie vorba se pricepea orice prost.

Atunci au văzut cărciuma din stânga și troița din dreapta. Drumul pe care veniseră își vedea de treaba lui. Nu ispitea pe nimeni să-l calce. Drumetii pot fi la răscruce, nu drumul! În spatele troiței se făcea, printre mă răcini și stânci cu neorânduială, potecă. Călugărul o botezase drum. Dacă s-ar pune cineva la mîntea lui, ar aduce la sapă de lemn pe mulți! Ocolind cărciuma, era alt șarpe de drum, mai chipeș la înfățișare. Cu limba s-au închinat la troiță și cu pasul s-au tras la cărciumă. Soarele zorea să se ascundă sub pământ, ca unul scărbit de viață. S-au socotit bărbierii că noaptea este sfetnic bun și nu făcea să o petreacă însângărându-se pe drumul cel prăpăstios, pentru a ajuna apoi la poarta mănăstirii. Domnul putea să facă cu apendicele ce voia între timp. Să-l spargă cu unghia, dacă-i plăcea! Fiecare stăpân cu ale lui!

Au mâncat, au băut, au tăiat în stânga-dreapta câte un neg, un picior, după cum făcea nevoia. Cărciuma avea odăi pentru călători. Dar clienții plătiseră mai mult cu binecuvântări de care cărciumarul nu avea nevoie. S-au mulțumit cu o singură odaie. Au încropit focul cu un vraf de indulgențe. Nici nu s-au dezmoțit măcar, neavând credință. Și s-au vârat împreună în sacul somnului. Mare lipsă trebuie să fi fost la vremea aceea, obligându-i pe oameni să se strângă unul în altul!

Până și visarea au fost nevoiți să o împartă. Măcar că la trezie s-au pomenit cu mai nimic. În lung, visarea lor s-a arătat ca zugrăvită de drac, cu vopsele aruncate din cerc în cerc. În urmă au cunoscut că dracul pe care-l purtau sub piele le făcuse pozna. Așa, să-și treacă vremea, neavând tihnă. Cum se întâmplă, postind, să-i vezi pe alții lăcomindu-se la somn. Nu-i treabă cu temei, spre învățătura lor, să le pictezi mustăți și să le ascunzi încălțările? Cât pe ce să se rușineze, apoi să se învinovătească unul pe altul, văzând ce le-a zugrăvit dracul!

Acesta se deghiza în clovn și călău deodată. Narațiunea visului la persoana I, înșelătoare. Deodată miner, scafandru, călător printre stele, pierdut în mulțime. Se arăta tot mai puțin drac. Visătorii – tot mai puțin oameni. Orice Romă cu toga ei! Înaltul-adânc, la radiografie, depistează formațiuni tumorale pe înțelepciunea lumii. Înțelepciunea lumii, cu microscopul în telescop, stabilește natura malignă a înaltului-adânc. Oamenii poartă toga peste lițoliu. Uneori sub piele.

Dracul nu se știa vinovat. Făcuse ce făcuse. Poate chiar așa cum se arată mai la vale.

I. Scafandrul la o cafea

Să fi fost într-o vară, în acel ieri otova unde locuiesc de-a valma amintirile și uitările. Oboseam banca, pe peronul gării, într-un parc, într-un vis. Dacă a fost gară, știu precis orașul, împrejurarea. Dacă plecam undeva și unde anume, dacă așteptam pe cineva, și anume pe cine. Chiar dacă mă găseam acolo din altă pricină, aceasta îmi apare limpede. De la parc încep să am îndoieli rezonabile, iar la vis ajunge întregul buchet de îndoieli necredință fermă.

Păstrând vara, mă găseam în mers, pe trotuar lung, gătuț pe alocuri de trecători, stâlpi, copaci cu rest de moșie, cât să nu aibă o pisică ce să ascundă, adăposturi pentru călătorii transportului în comun, trotinete electrice, mucuri de țigară, coji de semințe, din loc în loc câte un ort rățacit de mort și, într-un cuvânt, de toate cele care-și fac veacul sub soare. Încât nici nu făcea să-ți strici banii pe ispitele agenților de turism. Nici să-ți pierzi vremea în fața televizorului sau să turbezi că ți-a căzut internetul. Dacă mergeam, îmi cunoșteam, vezi bine, vântul care mă gonea, cum își cunoaște femeia ispitirea ce-o face cu pletele în valuri rostogolite, peste piepții umerilor. Bunăoară, într-un autobuz, o fătucă își rostogolea din vreme în vreme valurile înapoi, de teamă că și-au oprit curgerea sau nu le-a luat nimeni în seamă. Cei din spatele ei, miopi nefiind, s-au știut udați până la piele. Încât s-au tras pe dată înapoi, să vadă mai bine ce-i potopise. Vântul care mă gonea era tot așa.

Chiar în clipa aceea nu aș fi îndrăznit să spovedesc cuiva vântul, temându-mă să nu-mi facă spovedirea însăși împiedicare. Adică să nu-mi alunece pasul pe un ort, un muc de țigară, să mă piardă-n mulțime, să mă înțepenească în copaci, trecându-mă prin ciurul și dârmonul lor de anotimpuri, frământându-mă în clorofilă. Dar teamă, mai mare decât aceea de clorofilă, îmi năștea tocmai necunoașterea fricii. Se mai întâmplă. Că niciodată nu poți garanta pentru încărcătură. Hoț cinstit, jefuiești pe oarecine de vis și-l visezi! Apoi te miri că ai visat vis greșit, nepricepând o boabă!

Sunt în legătură conjugală cu amintirea. Mă rog, atât cât își cunoaște cineva jumătatea. Dacă în fiecare an, bunăoară toamna, soții ar fi siliți – fiind obișnuiți cu sila – să dea examen scris, zugrăvindu-și partenerul, poate v-ar fi cu mirare că puțini ar reuși să treacă examenul. Dar ca să vă completați mirarea, să nu vă rămână șchioapă, ar trebui să aveți acces la lucrarea celuilalt. Că într-o relație este loc pentru fiecare să respire, purtându-și de gât cheița de la sertarele nevăzute. De la o vârstă, omul imită maimuța interioară, văzându-se ofilit vremelnice, autosuficient și inutil lui însuși, în slalom printre nimicurile pe care le-a făptuit cândva. Căutând alt cadru, în care să-și toarcă firul, în care tihnit, tot nimicurile adolescenței să le trăiască. Vraja castelurilor de nisip. Damblaua nostalgică a eternei reînțoarceri.

Pentru că sunt departe de trotuarul acela, nu mă mai feresc de împiedicări. Perspectiva îmi permite să dezgrop ușor locul pe unde m-a podidit spovedania. Fără să încurcăm borcanele. Că din grija aceasta, gospodinele, câte mai poartă straiul acesta, trec pe borcanele cu magiun, dulcețuri, zacuscă, bulion și altele, anul în care le-au săvârșit. Semn lămurit că se știu uituce! Despre utilizarea calendarelor ce spuneți?

Sau că doctorii fără programare nu te primesc? Decât urgențele, care sunt un mister! Și că în tot locul găsești straturi peste straturi de planificatori? Încât este evident că pe plaja cu calendare, programări și planificări trebuie să-ți ridici castelul de nisip. Și-n urmă să te ușurezi glorios. Dar bășica rămâne plină, pentru că nisipul n-a fost cernut. Balastiera l-a vândut la mâna a doua.

Nu sunt original. Pe trotuar, omul, sau ce mai rămăsese din el, îmbrățișând un copac, urla ceva similar. Gospodinele otrăvesc murăturile! Calendarele, doctorii! Se ușurase pe el, semn că descoperise pe cine să dea vina! Mie îmi trebuiau castele de nisip!

Mersul cu du-te-vino de trecători, copaci, orți, mucuri de țigară, funcția sacrosanctă a trotuarului. Pe lângă cele deja înșirate am văzut păsări în zbor, soare, dăre de la avioane și nori. Nimic mai mult.

Târam după mine o geantă neagră de piele, cu două cataramă și trei rânduri de buzunare. În toate buzunarele se găseau buzunărașe secrete. Posibil și acelea cu mai micile lor buzunare. Era geanta om întreg, cu tainele lui ordonate, dezordonate, încât greu mi-ar fi fost să aleg. Târam geanta sau aceea mă târa? Nu totdeauna este stăpână logica, nu totdeauna dezleagă gramatica nodul gordian. Factorul comun era târârea, dar se ținea sub obroc. Am presupus prin absurd că erau trei hârtii. Ascunse în geantă, desigur, anume să-mi arate nimicnicia. O scrisoare pe care evitam s-o deschid. Că nu-ți vine să intri așa, cu bocancii murdari, într-un dar. A doua hârtie era un soi de declarație. A treia, demisia mea. Cele din urmă nu erau de taină, unde-i la mintea cocoșului că le întocmisem chiar eu.

Dar să le luăm pe rând. Cu trei luni în urmă îmi vărâse fata scrisoarea în geantă. O citisem din ochii ei, din răsuflarea nehotărâtă și vorba tăiată la jumătate. Să o lăsăm în prețul tainei, că poate mai avem și altă treabă.

Declarația nu-i văduvită de poveste, măcar că-i și aceasta pe alocuri tănuită. Cu o zi în urmă, fiind duminică, fata noastră plecase la o petrecere. Nu pricepeam cum de se fac petreceri matinale, dar trendul nu-mi ceruse acordul. Așa ne-am trezit, eu și soția, singuri și fără treabă. Și ne-am iubit cum nu ne iubisem nicicând. Cu lăcomie disperată, cu silă, după cum căzuse zarul. Târziu, când dulceața aceea prinsese pojghiță amăruie, ne-am așezat în fotolii, unul înaintea altuia, gustând cafeaua de după. Din vorbă în vorbă mi-a spus că în vremea din urmă, mai precis în ultimele trei luni, mă trădase. Practic, câteva întâlniri acolo. Trei luni, după calendar, au 92 de zile, cel puțin lunile de care vorbea. Împreună au ore multe. Până și trădarea și-o trădase! Motivul împiedicării obiective, lunare, l-am apreciat la 15-16 zile. Rotunjim la 20. Mai avusese la dispoziție 72 de zile. Și din acestea închinase cu totul trădării abia 24 de ore în cap. Dacă se strânsese și suma asta, că după câte o cunoșteam nu era gurmandă. Toate le făcea în viteză. În paranteză ar trebui trecut un oarecare viciu de judecată. Poate eu nu eram un soi de mâncare după care să se dea în vânt. Dar trădarea sub 24 de ore, în lungul a trei luni, ar trebui socotită credință curată. Când privești așa lucrurile, te podidește mila față de trădător.

Trădarea era vai de capul ei. Umblând în amiaza mare cu feștila prin târg, îl găsisese partener pe un coleg nesuferit. De o vârstă cu mine, tot cu fruntea până-n creștet, tras la față, scârbit de viață. În sfârșit, fără pregătire în treaba asta. Se făcea abstracție de piatra unghiulară. Evangheliile nu

insistă asupra uceniciei lui Iuda întru trădare. Cum aflăm toți, comandând de la un magazin virtual, că ne-am înșelat real. Un soi de chip cioplit al minții de pe urmă, adesea mut și surd. El îmi părea de plâns. Toate lacrimile pe cartea asta.

Pe când scotoceam după un cub de zahăr, măcar că dintotdeauna băusem cafeaua neagră, mi-a spus că alta nu mai rămâne acum decât să ne despărțim. Argumentele sunt mult prea bizare, nu mă laud că le-am priceput atunci, că mi le amintesc acum. Treaba era ca și făcută. Se interesase, știa unde și cum urma să se pună crucea legală căsniciei noastre. Citise legi, consultase avocați, multe de soiul acesta. Dar un proces ar fi târăgănat lucrurile, ar fi acrit bomboana. Mai ales în situația delicată în care se afla. Rămânea să ne înfățișăm la biroul X. Amiabil sau consensual. Din partea mea se cerea o declarație. În care să arăt pe larg că părăsindu-mi căminul conjugal, m-am aflat într-o relație dezlănțuită cu soția acelui coleg. Aflându-mă la ceasul celei de-a doua tinereți, am hotărât, cu inima împăcată, să mă dezleg de soția, fiica, bunurile care se găseau în această înlănțuire. Cu binecuvântarea soției, care îmi râvnea fericirea. În linii mari. În privința redactării, mă bucuram de toată libertatea.

Totul era limpede, altceva mă rodea. Cuvântul ăsta – consensual, dacă te uiți de departe la dânsul, bunăoară precum cei care văd soarele că apune, dar tot se ciocnesc de copacul din față, pare să vorbească de doi în aceeași direcție. Și-am priceput, abia lângă scoarța copacului, ca miopii, că ceea ce se apropie se îndepărtează. Cum a spus-o pe nemțește tatăl lui Faust. Dar de ce cub de zahăr? Cubul, culcușul locului geometric, al mugurilor de pe trei segmente de dreaptă, cu origine comună! I-am dat de capăt

fără ajutorul neamțului. Cu cafeaua și cu zahărul a fost mai greu. Cumva de aici s-a pornit și spovedania.

În zori am plecat la slujbă. Rutina. Unde, fiind toate cu grabă, le-am părăsit de-a valma, găsind mai pe gust declarația. Dacă am isprăvit-o, am mai scris o hârtie, că la nuntă și la divorț sunt întotdeauna minimum doi. Hârtia din urmă era demisia mea. Ce vă opăriți? Cum adică comportament defensiv? Cum adică sinucidere? V-ar ispiti gândul că de atunci n-am mai băut cafea? Poate nici iaurt, vezi bine, că acela care s-a opărit cu cafeaua... Greșit! Am băut cafea în continuare, până m-au luat dracii. Cafea neagră-neagră.

Pe trotuar, măcar că făceam slalom chiar și printre dârele de pe cer, am fost oprit de cineva. M-a salutat cu respect, atâta respect că șapte genți să fi târât după mine, n-ar fi fost în stare să-l tănuiască. Prudent, nu l-am primit. Era colegul cu pricina. Pe alocuri îmi era simpatic, atâta cât poate să-ți fie simpatic un nesuferit. Vânam același post, altfel nici nu ne-am fi amușinat. Scosese untul din mine, minunându-mă câte poate să învețe la o adică, unul ajuns la a doua tinerețe. Care-și uitase de vreme lungă biciul dascălului. Altfel îl uram sincer. Mi-a spus, abia șoptit, rușinat ca o fecioară care-și testează vraja rușinii, că trebuie să-mi mărturisească ceva important. A adăugat, să-mi trezească din morți interesul, că tocmai își dăduse demisia după ce vineri divorțase. Acum se pregătea să plece departe, în mările sudului, să găsească pescuitori de perle. Măcar că-mi păstram cu demnitate ura și m-aș fi mirat, după ce-mi turnase, că ar avea altceva de mărturisit, m-am pomenit acceptând. Închihuindu-l în agonie și crăpând cu o clipă înainte să-l dăruiesc cu minciuna iertării. Pe care, jucându-și rolul tragicomic, mi-ar fi cerșit-o îndelung! Din socoteala aceasta ori sfătuit de o lașitate

netratată. Chiar dintr-o apărare infantilă, cum ați sugerat, hotărându-mă să mă ascund taman în gura balaurului. Sau amintindu-mi de grimasele părintelui profesor, care vorbea ca în vis despre taina spovedaniei. Același părinte care se jucase mai târziu, ascunzându-și mâinile. Iar eu, în același joc, m-am jucat preoțind la o firmă fără cruce evidentă. În altă uniformă, la alt altar.

După ce-am făcut cale întoarsă, intrând pe o străduță lăturalnică, cotind pe alta și mai ascunsă, în tăcere adâncă, de priveghi, cu misă solemnă ridicată din gaze de eșapament, corul mucurilor de țigară și șarpele înfiorat al trecătorilor, în urmă am dat de coada șarpelui la o cafenea, care avea și terasă. Ne-am așezat pe scaune de plastic, turnate după cele în stil venețian, un soi de angoase pudrate cu șofran. La o masă șchioapă de picior, săracă la duhul plastic. Chelnerul părea plătit de toți producătorii de cafea de sub soare, suportând greu scurtarea vorbăriei și strâmbând din nas la auzul comenzii. După ce ne-am văzut cu cafeaua înainte, i-am gustat întâi aburul, ca niște zei provinciali. Apoi am sorbit fără zgomot, fiecare un strop. Chelnerul aștepta ritualul acesta, stând cu mâinile încrucișate, că abia după ce l-am săvârșit a plecat ridicând din umeri. Atent la maimuțăreala noastră, ca un maestru de ceremonii.

Atunci a crăpat momentul de reculegere care se întrecuse cu gluma. Nu de la mine și-a primit lovitura de grație. Mă întrebam însă la ce munci urmează să mă pună. Cât despre colegul meu, lăsând ca moarte și îngropate cele spuse, de parcă am fi fost prieteni de când făcusem ochi, oftând adânc, și-a sprijinit coatele de masă, ținându-și țeasta între palme și a glăsuțit: